

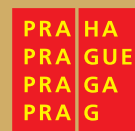
AKADEMIE UMĚNÍ A KULTURY PRO SENIORY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

obr. na str. 4, 17: ze semináře Stanislava Jelínka o klavírních doprovodech lidových písní,
obr. na str. 5: ze semináře Norberta Hellera o klavírních doprovodech lidových písní,
obr. na str. 11: z koncertu v roce 2018,
obr. na str. 2, 6, 8, 9, 10, 13, 14, 15: z výuky výtvarného oboru ze třídy Štěpána Růžičky,
obr. na obálce a str. 3, 7, 12, 16: z výuky zpěvu ze třídy Pavlíny Seníć.

Vydala Základní umělecká škola Ilji Hurníka, Praha 2, Slezská 21
© 2019 Praha

Foto: Ing. Milan Gattringer a archiv
Grafika a příprava: Ing. Milan Gattringer
Tisk: QT studio

Základní umělecká škola Ilji Hurníka Praha 2, Slezská 21

www.zusihurnika.cz

Základní umělecká škola Ilji Hurníka, Praha 2, Slezská 21

AKADEMIE umění a kultury PRO SENIORY Hlavního města Prahy

Ředitel školy

Slovo úvodem...

Akademie umění a kultury pro seniory Hlavního města Prahy při Základní umělecké škole Ilji Hurníka na Vinohradech. Nápad Jiřího Stárka ze Základní umělecké školy v Hostivaři, projekt, který se okamžitě a s naprostou samozřejmostí zabydlel v 16 pražských základních uměleckých školách, které si svou každodenní práci bez ní už nedovedou představit.

V ZUŠ Ilji Hurníka zahájilo v roce 2016 studium 52 studentů, v červnu tohoto roku končí první tříleté období, aby opět od října 2019 začala svou činnost Akademie II. S výjimkou tanečního oboru navštěvují studenti hudební (38), výtvarný (6) a literárně-dramatický obor (8). Z hudebních nástrojů je největší zájem o hru na klavír, zpěv, kytaru, housle, akordeon, kontrabas a trubku. V literárně-dramatickém oboru vzniklo osobité divadlo „Pražské babčí a Vláda“ (Petr Pochop), ve třídě Věry Binarové (viola) a Alexandra Zlobina (klavír) vzniklo komorní trio.

Patronem vinohradské Akademie se stal pan Ing. Jaroslav Šolc, sám aktivní hudebník – výborný flétnista, místostarosta pro oblast kultury a sportu Úřadu městské části Praha 2.

Jak si studium v Akademii oblíbili studenti a jejich pedagogové, nejlépe dokládají následující řádky. Všichni si uvědomujeme prospěšnost tohoto projektu, mezi řádky se ale dočteme daleko víc – proto je skvělé, že Magistrát HMP přijal Akademii umění a kultury pro seniory za vlastní a velkoryse ji podporuje.

Pavel Kloub
ředitel ZUŠ Ilji Hurníka, Praha 2

všechny své obavy a problémy – zejména zdravotní – vystupovat po celou dobu 2× ročně veřejně (vždy v prosinci na mém třídním večeru a na konci školního roku na seniorském). Potěšilo mě také, že všech šest seniorek udělalo v rámci svých možností výrazný pokrok a vydrželo s chutí a nadšením až doposud. Netají se tím, jak si naši školu oblíbily a jak nerady se budou loučit. Samozřejmě s tím ale počítají a některé už plánují pokračovat na jiné škole.

Všechny – i já – považujeme Akademii pro seniory za výborný projekt, který by měl určitě pokračovat i v dalších letech, protože významně přispívá ke zpříjemnění, naplnění a zároveň i zkvalitnění života seniorů.

Helena Votýpková, klavír

K Akademii pro seniory jsem se dostala již „za běhu“, tedy v druhém roce jeho průběhu jsem po jiném vyučujícím převzala pět

studentů s velmi rozdílnou úrovní dovedností. Zpočátku pro mne bylo trochu obtížné jejich schopnosti odhadnout vzhledem k malému množství informací či mých zkušeností. Se všemi se mi, myslím, velmi brzy podařilo navázat velmi pěkný vztah, který přetrval do dnešních dní. Práce s dospělými začátečníky má svá specifika a rozhodně tuto zkušenost z profesního hlediska považuji za velmi obohacující. Na rozdíl od hodin hudby/klavíru s dětmi je možné daleko více o hudbě mluvit a takové hovory, věřím, přinášejí i pro vyučujícího mnoho nových podnětů. Bohužel z mých studentů pouze dva mohli v průběhu Akademie docházet na hodiny opravdu pravidelně, s ostatními byla návaznost a proces výuky značně ovlivněn právě absencemi. (Absence byly ze zdravotních či pracovních důvodů.) Pravděpodobně to byla jen nešťastná souhra okolností. Pokud bych mohla mít určitý postřeh: Myslím, že pokud se někdo k takovému projektu při-

hlásí, bylo by vhodné, aby si byl vědom, jaké časové možnosti má a zda tedy bude jeho účast v projektu Akademie reálně možná.

Povzbuzující a inspirující pro mne kromě pěkných rozhovorů o hudbě bylo pozorovat, jak je možné celoživotně usilovat o osobní rozvoj a splnění si dřívějších „snů“. Takové životní nastavení totiž koresponduje s mým vlastním a přála bych si (pokud se toho samozřejmě dožiji), aby takovýchto projektů bylo více a třeba i já jednou měla podobné možnosti.

Kornélie Marečková, klavír

ale nabízí se pohled každodennosti, způsob existování v různých životních etapách, v různých dějinných kontextech. Před očima se tak odehrávají události nejen dějinné, ale veskrze příběhy osobní. První polibek, máma s tátou, děda s babičkou, milenci, děti rodiče, vrcholy i pády, pracovní náplně, vlastní rodina, smrt, radost i žal. To všechno jsou témata našich setkávání. Druhým časem v rodici se inscenaci je současnost. Jak těžké, či lehké je žít ve svém věku dnes. A nebojíme se zabrousit i do plánů budoucích. Co ještě bych chtěl/chtěla stihnout. Z našich rozhovorů vzniká nejen materiál pro inscenaci, ale spousta osobních konfrontací a otázek. Učíme se naslouchání a otevřenost nás učí rozumět lidem mezigeneračně. Otevřenost je nakažlivá stejně jako uzavřenost a je na vás, ke které ikoně se uchýlíte. Aniž bych to byl explicitně kdy vyjádřil, hlavním smyslem našeho divadelního je sdílet zážitky z umění, bez ohledu na to, kolik křížků má daný

posluchač na krku. Otevření jsme otevřenosti. Pro mě je radost vidět posun v uvažování posluchačů, nad společně shlednutými inscenacemi. Staří lidé mají sklony ke xenofobii, bývají mrzutější, bolaví a snadno manipulovatelní – tedy zranitelní. Mám velikou radost, že během našich společných schůzek v současné době převládá spíše radost, větší tolerance k menšinám a rozvíjí se oblast abstraktního umění.

Závěrem bych jen dodal, že vedle tak zkušených osobností si často namísto učitele připadám jako student a jsem za to vděčný, s pokorou naslouchám životním moudrostem a jsem šťastný, že společně zažíváme radost z tvorby.

Petr Pochop,
herecký soubor „Nepochopení“

Moje dojmy jsou jednoznačně pozitivní a mohu jen opět potvrdit to, co jsem napsala už v říjnu 2018, proto na to dnes navazuji.

Zaujalo mě, jak krásné i mimohudební vztahy se mezi všemi vytvořily a navázaly (včetně mě) a jaký to mělo příznivý dopad na všechny (včetně mě). Zaujalo mě i pozorovat tu obrovskou snahu (občas téměř marnou, ale zato urputnou) o splnění všeho, co vědí, že mají dělat (v technice, pedalizaci, přednesu, stylovém pojetí apod.). Překvapilo mě, jak těžko a kolik práce dá člověku v seniorském věku vrátit se k tomu, co už před lety zvládal, a smířovat se s tím, že hlava ani prsty zkrátka nejsou v té kondici jako kdysi.

Všechny oceňovaly, jak je pro ně hra na nástroj užitečným, důležitým a milým – občas i humorovým – tréninkem pro mozek i prsty. Překvapilo mě také, jak velice zakořeněné mají senioři názory a vkus (v tomto případě hudební) a jak obtížné je postupně je měnit či ovlivňovat ve srovnání s dětmi, které si názory a způsob hudebního myšlení teprve vytvářejí. Potěšilo mě, že všech šest mých seniorek dobrovolně dokázalo přes

Patron akademie

Když jsem před časem zahájil působení v roli radního pro kulturu Prahy 2 a inicioval vznik klubu Dvojka pro přátele kultury, začal jsem prohlubovat vztahy s organizacemi, které u nás na dvojce v této branži působí. Jedna z prvních návštěv vedla na ZUŠ Ilji Hurníka a dojmy byly skvělé. Sám jsem do ZUŠ chodil v 60. letech (tehdy LŠU, v jiném městě) a hodně se změnilo. Chuť tvořit vyzařovala z chodeb, učeben i zkušebny. Úžasná atmosféra. Zapálené děti i dovední pedagogové, nejrůznější soubory od malých až po velké, otevřenost nejrůznějším žánrům a nápadům. Zde jsem se od pana ředitele Klouba poprvé dozvěděl také o projektu Akademie umění a kultury hl. m. Prahy pro seniory, k němuž se ZUŠ připojila. Hned jsem si uvědomil, že je to skvělý nápad. Proč by se umělecky měly vzdělávat jen děti, že? Vždyť mnozí z nás mají kulturu rádi a přínos celoživotního vzdělávání společnost již dávno objevila. V mládí jsme se věnovali hře na hudební nástroj, zpěvu, výtvarnému, dramatickému nebo jinému kumštu. Ne všichni s cílem stát se profesionálem. Jenže pak zájmy musely trochu stranou – studium, rodina, práce apod. Když věk pokročí a povinnosti ubude, je správná chvíle opět se věnovat tomu, co nás baví. A nemusíme jen chodit na představení profilů. Radost z vlastní tvorby, i když amatérské, je nenahraditelná. Pomáhá naší duši, naplňuje nás, kultivuje, často i pomáhá překonávat těžké chvíle. Je dobře, když takovou aktivitu podpoří i obec, která chce mít spokojené občany. Z dopisů účastníků Akademie, které jsem měl možnost číst, vyzařuje nejen spokojenost, ale i nadšení. Projekt se opravdu trefil do černého a všem, kteří se o něj zasloužili, patří velké díky. Držím palce, aby umělce v sobě objevilo a radost z tvorby si užilo co nejvíce z nás!

Ing. Jaroslav Šolc,
patron Akademie umění a kultury pro seniory
HMP při ZUŠ Slezská, Praha 2

Reakce studentů

Pane doktore, studuji zpěv u paní Pavlíně Senic a mohu Vám říci, že blahorečím dni, kdy jsem sebrala všechnu svoji odvalu a šla se paní Senic představit! Chvilu zpěvu s paní Senic jsou pro mne obrovským přínosem. Přináší mi nejen hluboký pocit štěstí a životní radosti, ale znamenají i nepopíratelný (a tolik žádoucí) rozvoj mé osobnosti! Zjištění, že zpěv je dřina a vlastně řemeslo jako každé jiné, je nezanedbatelné, ale poznání, že výuka zpěvu je vlastně psychoterapií, a to velmi účinnou, je nenařaditelné! Jako dosud nic jiného přispívá k mé duševní pohodě a – růstu sebevědomí. Tady je třeba ale podotknout, že výše uvedené není až tak zásluhou pouze zpěvu, ale hlavně přístupu učitelky, paní Senic. Paní Senic je mimořádně silná osobnost, s vřelým a upřímným srdcem, která umí nejen zaujmout, vysvětlit a poradit, ale především povzbudit, ukázat cestu – bez toho, že by poučovala, tr-

vala striktně na „pravidlech“. Paní Senic respektuje představy, které má žák o sobě, ale zároveň velice jemným, přátelským způsobem upozorní – v rámci výuky zpěvu – na to, jak působí na ostatní, jak přistupuje k řešení obtíží... a jak by mohl! A měl! (Pozor! „Jen“ tím, že vysvětlí, jak lépe zpívat, tj. pracovat s dechem, silou, znělostí hlasu, uvolněním, představou, jak se soustředit, vlastně sdělí, jak zacházet sama se sebou a svým životem.) Možná vše lépe vysvětlím na mém konkrétním příkladu. Na první hodině jsem – téměř – nevydala hlásku (lépe řečeno zvuk). Věděla jsem o sobě, že nejsem žádný nebojsa, ale že jdu životem s tak obrovským strachem? Když jsem poprvé zazpívala, musela jsem se opírat o hlas paní Senic. Rozhodně nesměl být nablízku kdokoli jiný, včetně manžela. Po zhruba deseti hodinách – jsem nejen zazpívala v přítomnosti „cizího“ člověka, ale i si začala narovnávat vztahy v rodině, mezi přáteli! Začala jsem

se zajímat i o další obory lidské činnosti a přestalo mi vadit, že se pohybuji jen za pomoci berlí: hlavně že se pohybuji! Mám cíl, mám vizi a neznám lepší stav než cítit, jak hlasivky vibrují, hlen se rozpouští a dech nese jásavý (!) tón do širšího světa! A tak se jen modlím, aby se paní Senic dařilo nejen v jejím uměleckém životě, ale i tom pedagogickém: její trpělivost a porozumění jsou pohlázením pro nás trochu vyhořelé a její umění a nadšení jiskrou, z níž vzniká nový oheň. A též se budu modlit, aby Akademie vydržela ve svém úsilí zkrášlit a ozvláštnit život lidí, kteří v očích jiných nemají už na atraktivní činnost nárok: kdo by si chtěl představovat stařenu, jak se učí zpívat „přípitkovou árii“ z La traviaty? Nebo árii Carmen? Přesto se tak děje! Takže až Vás, pane řediteli, opět potkám na chodbě, poděkuji Vám osobně, neboť ještě nedávno jsem si nedovolila o takové situaci i jen snít! Díky za příležitost, díky

Tento projekt je nesporně přínosný pro posluchače Akademie, kteří by se bez této příležitosti ke kvalitnímu studiu nedostali. Zajímavý je zejména případ mého studenta, téměř osmdesátiletého důchodce. Kromě splnění celoživotního snu lze u něj hodiny považovat i za jakousi terapii. Odstraňování chybných pohybových návyků má zásadní význam i v jeho běžném životě, nezdráhám se říct pro jeho duševní i fyzické zdraví. Odvažují se tvrdit, že hodiny působí jako velmi účinná psychoterapie a rehabilitace. Tento pán hrál totiž i předtím dlouhé hodiny a poměrně si touto činností „ubližoval“. Navíc ho hodiny naplňují nadšením z toho, jaký repertoár začíná zvládat. Pro mne jako pedagoga, který celý život učil mladé i dospělé adepty kytarové hry, je student této věkové kategorie doplněním mých zkušeností.

Zdeněk Dvořák, kytara

Učení seniorů je pro mě velmi zajímavá a nová zkušenost. Většina seniorů navazuje na svá studia na ZUŠ z mládí, spoustu věcí však zapomněli. Jsou, řekla bych, více vděční za péči, které se jim dostává, mají čas cvičit a mají větší disciplínu než někteří mladí studenti, i motivace je v tomto rozhodující, sami se chtějí na nástroj naučit. Myslím, že mohu říct, že mezi mnou a staršími žáky se vyvinulo i jakési přátelství, na hodiny chodí připraveni, těší se, je to pro ně zpestření týdne. Neočekávám závratné výsledky, ale o to podle mne v tomto případě vůbec nejde. Na plnění snů z mládí není nikdy pozdě.

Manuela Hrajnohová, hra na kytaru

Přes počáteční opatrnost a jakousi nedůvěru v úspěšnost výuky hry

na klavír seniorů musím konstatovat, že výuka je možná a může být i úspěšná. Přínos – pozitivní energie od žáků (těší se na hodinu, připravují se na ni, jasný zájem o hru na klavír, velice si té možnosti cení) – rozšiřují repertoární povědomí vyučujícího (u pokročilých žáků, kteří hrají skladby, které neznám) – obecně bližší seznámení se životem seniorů.

Alexandr Zlobin, hra na klavír

Setkávání s posluchači Akademie má veskrze vzájemně pozitivní dopad. A to hned v několika oblastech. Zprv se pokoušíme o autorské divadlo s prvky dokumentu, kde se pohybujeme ve třech časových rovinách, v minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Vyprávěním se otvírají různá témata i dobové kontexty. Já jako lektor se dozvídám spoustu osobních perliček z doby, kdy jsem ještě nebyl na světě, a pomáhá mi to vidět dobu nezkaleným akademickým okem,

tak i lidsky. Možná i proto, že jsme si věkově blízko a máme podobné zkušenosti a problémy životní, zdravotní i rodinné. Většinou (až na jednu) už v dětství alespoň krátce na klavír hrály, a tak se vracejí ke svému koníčku z let dětství či mládí. Na rozdíl od práce s dětmi je u seniorek ve větší či menší míře (i přes jejich veškerou snahu) zřetelná horší pohyblivost prstů, horší koordinace při hře oběma rukama současně a také hra zpařmení je problém (tu samozřejmě nevyžadují). Všechny mají ale tr-

vale velký zájem a zaujetí jak pro vlastní hru na klavír, tak i pro vše, co s probíranou látkou souvisí (tj. hudební teorie, dějiny, harmonizace písní, čtyřruční hra apod.). Často přijdou na hodinu s řadou otázek, proč se to či ono dělá právě tak, že o tom přemýšlely. Je na nich vždy vidět – a často o tom v tomto smyslu i mluví – jak je hra baví a těší, jak si naše společné hodiny užívají a jak je tato nová činnost obohacuje. Podobně je tomu i u mě. Všechny se dobrovolně účastnily mého vánočního třídní-

ho večera a se zájmem sledují nástěnky školy i některé akce. I když všechny mají ještě i jinou činnost či práci, pravidelně a některé až neuvěřitelně pilně denně cvičí. Vzájemně se už znají a různě si i mimo ZUŠ pomáhají. Občas se i ptají (i když to nyní ještě není aktuální), co bude dál, jestli bude existovat nějaká forma pokračování po ukončení současného tříletého cyklu.

Věřím, že pokud bude známa odpověď, dozvíme se ji. Myslím, že tento projekt je skvělý a plní to, co se asi očekávalo, že obohatí a dá nový rozměr a nové kontakty lidem v seniorském věku a zároveň i nové zkušenosti učitelům.

Helena Votýpková, hra na klavír

Organizačně je dobrý nápad zařadit seniora mezi dvě a tři hodiny výuky dětí. Přístup k výuce se změní a lektor si odpočine. Se seniorem se dá jednat logicky, a ne s pomocí abstrakcí. Hlavní je postupovat pomalu a zbytečně nezahlcovat informacemi. Zvlášť přehnaná teoretická průprava je zbytečná, složitější rytmy rozpočítávat a vyučovat spíše naslechem. Složitější tóniny přepsat do C dur a blízkých tónin. Případně zařadit teorii v dalších letech výuky, užitečné je vysvětlit pouze systém transpozice, akordických značek a jak se tvoří dur moll akordy, aby v budoucnu byl senior schopen si vytvořit doprovod sám.

Senior má horší paměť a pomalu se učí, takže se vyplatí všechno už od začátku dopodrobna vypisovat v krocích a v plném významu, ne jenom heslovitě. Stalo se mi, že když jsem vypsál informace pouze heslovitě anebo v piktogramech a číslech prstokladu, senior zapomněl, co značka/piktogram vyjadřuje.

Adam Dufek, hra na akordeon

za nepopsatelné, výjimečné chvíle hlubokého, nefalšovaného štěstí! Přeji pevné zdraví, mnoho sil do dalších let a vytrvalosti v naplňování svého poslání! To, že si vedete víc než dobře, je patrné i na chodbě školy: s radostí a potěšením si čtu na nástěnce o akcích školy, prohlížím výtvarná díla – jde o prostředí vskutku inspirativní! A povzbudivé! Slova o tom, že nikdy není pozdě, zde dostávají smysl!

Děkuji, pane doktore, za Vaši práci a poskytnutí příležitosti nám všem!

Vaše **Hanna Žáková**

P. S. Ted' jsem si uvědomila, že několikrát jsem z hodiny u paní Seniic odcházela a ona za mnou běžela, volajíc: „Berle! Zapomněla jste berle!“ To je nad všechna slovní hodnocení, ne?

Vážený pane řediteli, je mi velkým potěšením, že se s Vámi mohu podělit o moje dojmy a pocity z hodin zpěvu, které vede paní Pavlína Seniic. Již jako malá jsem chodila na zpěv do Lidové školy umění ve Voršilské ulici k paní Branislavové a jednou jsem i obsadila 1. místo na Praze 2 v Soutěži tvořivosti mládeže. Bohužel jsem ale získala také špatné návyky a potýkala jsem se s nimi celý život. Vystřídala jsem několik učitelů, ale problémy přetrvávaly. Nakonec jsem ztratila veškerou naději, že bych někdy mohla dobře zpívat. Až jsem v 66 letech začala chodit na kurzy k paní Seniic a stal se zázrak. Ona jako první mě učí techniku „Zpívejte, jako když mluvíte“, která mi umožňuje zpívat ve vyšších rejstřících s minimální námahou a naprosto přirozeně. A tak se hodiny zpěvu pro mě staly světlými okamžiky v každodenním životě. Její pozitivní a motivující přístup je ojedinělý. Od ostatních učitelů zpěvu jsem odcházela vyčerpaná a někdy jsem ani nemohla mluvit kvůli přeta-

ženým hlasivkám. Od paní Seniic odcházím nabitá energií a plna optimismu. Není jenom výborná pedagožka, ale i krásný člověk, a to nejen fyzicky, ale také lidsky. Co se týče repertoáru, mohu zpívat i věci, které si vyberu sama. Doufám, že kurz bude pokračovat také v příštím roce. Škoda že nemůžeme mít hodinu každý týden, dělaly bychom rychlejší pokroky, ale jsem velmi vděčná, že i jednou za 14 dní máme tuto možnost.

Vaše ZUŠ je krásné místo, plné kreativity a světla, kde mladí i starší mají možnost nacházet, co je v nich – a na světě – nejlepšího. Ještě jednou za všechny děkuji.

Vilma Rossierová, zpěv

Na podzim minulého roku jsem začala navštěvovat hodiny kytary u paní profesorky Němcové a otevřel se mi zcela nový a úžasný svět. Na kytaru jsem hrála jako dítě na ZŠ a pak občas doma. Ovšem nyní, v dospělosti, jsem zjistila, že to je něco zcela jiného. Hodně, opravdu hodně, mě to baví, paní profesorka Němcová je úžasná, dozvěděla jsem se hodně o hudbě a o tom, jak se dá číst z listu. Baví mě cvičit, nevádí mi, že hodiny jsou jednou za 14 dní. Vždycky se moc těším a musím přiznat, že se každý den nemůžu dočkat, až budu cvičit doma. Nevím, co je televize, kolem sedmé hodiny sednu ke kytarě, jen tak na chvíli, a odkládám ji někdy po dvou hodinách. Navíc jsem se hodně naučila. Oprášila jsem znalosti z dětství a pokročila jsem

mnohem dál. Tohle jsem vůbec nečekala a ohromně mě to nadchlo. Tenhle rok jsem měla navíc nějaké osobní trable a kytara mi hodně pomohla. Je to obrovská terapie. Jsem moc ráda, že mám možnost hodiny kytary navštěvovat a přála bych to i dalším lidem.

S pozdravem

Martina Žďárská, kytara

Vážený pane řediteli, reaguji na Vaši výzvu ohledně studia na Akademii. Děkuji těm, kteří přišli s nápadem vzdělávat seniory v umění. Že je to zcela zdarma, považuji za ohromný luxus. Děkuji těm, kteří projekt posunuli do uměleckých škol. Děkuji Vám osobně, že jste projekt do Vaší školy přijal. Mám to blízko a také škola je mi blízká – je to moje bývalá základní devítiletka. Děkuji pedagogům, kteří se ujali vyučování a trpělivě učí, opakují, vysvětlují, naslouchají a znovu a znovu opravují chyby. Během školního roku jsem procvičila své prsty i mozek a také prohloubila

znalosti v hudební teorii. Nelituji, že jsem se přihlásila. Mám skvělou a důslednou paní učitelku Irenu Hrbkovou. Nemám žádné přání, jsem spokojená. Přeji Vám příjemné prázdniny.

Jana Kubaňová, klavír

Vážený pane řediteli, první, co mne při zmínce o pianu napadá, je, že jsem udělal velkou chybu, když jsem v mládí „přestal chodit na piano“. To je pro mne první přínos studia ve vaší škole. V životě jsem tak přišel o celou oblast prožitků, což si nyní – po 65 letech – dobře uvědomuji, ale je to už pryč. Obdivuji trpělivost a zejména i shovívavost pana Zlobina, kterou má s tak starým žákem. Kromě své profesionality a taktu má schopnost udržet chuť žáka pokračovat ve studiu i ve chvílích, kdy se to nedaří – a takové chvíle často prožívám. Přiznávám, že často mám vůči škole pocit určitého provinění, že její pedagogické kapacity zneužívám a lépe by ji mohli využít jiní, mladší a per-

spektivnější... Já už moc času na to, stát se skutečným pianistou, nemám. Ale když už jsou Evropská unie a magistrát tak štedří – byla by škoda to nevyužít. Spolu práce s vaší školou si proto velmi vážím a stala si mi novou složkou mého post-produktivního života. A navíc prý je účinnou složkou boje proti tomu Němci (Alzheimerovi). Takže velké díky vám, tvůrcům tohoto programu a jejich realizátorům.

S přátelskými pozdravy

Alex Ferra – asi nejstarší žák Vaší školy

Dobrý den vážený pane řediteli, dovoluji mi podělit se s Vámi o radost z možnosti účastnit se výuky výtvarných dovedností. Hodně se dozvědět, hodně vyzkoušet a také hodně relaxovat při tvořivé činnosti. Je úžasné zjistit v našem seniorském věku, že je stále možné se zlepšovat ve svých možnostech, a dost často i překvapit sama sebe, co všechno zvládneme. Je to jistě nejvíce zásluha obětavých a zku-

nily i loňský školní rok. Co bych považovala za malou komplikaci, je to, že často musím řešit skladby, které by rády seniorky zpívaly, ale nestačí na ně hlasově, například mám studentku, která miluje árii Rusalky a velmi ráda by ji zkusila. Pak musím z těchto nároků profesionálně „vybruslit“ :) Jinak samozřejmě tento projekt velmi kvituji, je to opravdu přínosné vzdělání pro tuto generaci. Řekla bych, že jde i o částečnou terapii. Když se vše dobře nasměruje a vedení hlasu je adekvátní a individuální ke každé zvlášť, pak je spokojenost na obou stranách.

S některými se tento rok budu muset rozloučit, jelikož jim uplynulo tříleté studium, což je mi velmi líto. Také bych byla velmi ráda, pokud by šlo zajistit před koncertem návštěvu korepetitora.

Akademie seniorů mi přinesla mnoho zkušeností v pedagogické oblasti a jsem velmi ráda, že se mohu tohoto projektu zúčastnit. Děkuji.

MgA. Pavlína Senic

Zkušenost s takovouto výukou je určitě zajímavá. Mám dva studenty, respektive dvě studentky. Jedná se o dva zcela odlišné případy. Jedna v mládí na klasickou kytaru hrála. Ačkoli při první lekci nezahrála dobře ani jednoduchou, začátečnickou etudu, neuvěřitelně rychle pokračuje, protože každá informace se u ní velice rychle mění ve schopnost, některé jako by jen potřebovaly probudit, jiné rychle získává, protože výborně a pohotově chápe. To, že jí nedělá potíže četba not, vše pochopitelně usnadňuje. I po fyzické stránce je bez problémů, takže v tomto smyslu nečelí žádnému handicapu. Z rychlého progresu je nadšená, je zřejmé, že patrně denně cvičí. Z hlediska pedagoga balzám na duši.

Druhá paní, klasická „babička“ s obvyklým okruhem zájmů. Za-

číná od začátku, znala jen dva, tři akordy, které ovšem nedokázala uplatnit. Má zájem o doprovod písniček vhodných pro vnučata, výhledově do malého sboru, kde zpívá s kamarádkami. Chtěla by se naučit orientaci v notách, hrát případně jednoduché úpravy písniček ve vícehlasech. Jde to velmi pomalu. Vše je třeba mnohokrát vysvětlit, ukázat. I ruce jsou méně poslušné. Přesto nadšení této studentky není menší než té první. Z hlediska pedagoga je to lekce trpělivosti, ale radost posluchačky to bohatě kompenzuje. Obě dvě si opakovaně libují, jak dobrý nápad to od magistrátu byl, a snaží se neproměškat ani hodinu.

Hana Němcová, hra na kytaru

Na základě zkušeností s výukou seniorů se domnívám, že by při přijímacím pohovoru bylo vhodné přihlídnout i k tomu, zda student má předchozí zkušenost s hudbou (např. hra na jiný nástroj, hudební nauka). Absence jakékoli hudební praxe totiž výrazně zpomaluje výuku.

Přemysl Černík, hra na trubku

Co se týká práce se seniory, tak v případě mé studentky vnímám především její obrovský zájem o výuku, tato seniorka je celoživotní aktivní hráč, je velice ráda, že má možnost pracovat na zdokonalování nástrojové techniky a rozšiřovat si repertoár, nejenže si nosí vlastní party ze souboru, se kterým hraje, ale velice uvítala možnost zahrát si například dua pro housle a violu (Mozart, Stamic). Velkou výhodou při práci se seniorkou vidím v tom, že dokáže vnímat své tělo, což je pro ni velkým ulehčením v případě vysvětlování techniky, například – pravá ruka, smyčcová technika – tvorba tónu atd. Samozřejmě vycházíme z jejích fyzických možností a předpokladů.

Věra Binarová, hra na housle a violu

Práce se šesti seniorkami na naší škole je úžasná a přináší mi řadu nových zkušeností. Pracuje se mi s nimi velmi dobře jak profesně,

předčasné rezignace na budoucí činnost – setkávám se v poslední době s argumentem: „od nás se už nic nečeká, tak proč se snažit“. Má pedagogická činnost je tak rozdělena na několik částí, z toho největší je osoba psychologa a zpovědní vrby. Senioři mají vždy na začátku velkou chuť pracovat, ta je však v průběhu činnosti postupně opouští, a proto není vždy jednoduché je udržet stále motivované. I přes vše výše napsané jsou vděční za péči a čas jim poskytnutý. Připadá mi ale, že je Akademie k seniorům moc benevolentní a oni si to dostatečně neuvědomují. Mají možnost zadarmo využívat kurzy, materiály, prostory školy a občas mám pocit, že se zbytečně pouštějí do neustálého hledání chyb této Akademie (je to jednou za 14 dní, pouze 2 vyučovací hodiny atd.) Pro mě samotného je toto škola. Naučit se vykomunikovat problémy a nalézt řešení, držet jejich zájem a tah k cíli. Důležitý je samot-

ný proces práce nad dílem. Ten však někdy kulhá a je překryt běžnými starostmi z jejich strany. Tak asi tak, snad to nezní moc smutně. Ale ono to také není pořád jenom radost, chtěl jsem, aby zazněly obě polohy.
Krásný den,
Štěpán Růžicka, výtvarný obor

Práce se seniory je velmi zajímavá. Mám šest studentek, každá má ráda jiný druh hudby, takže díky této skutečnosti jsem se dozvěděla například o Písniích Středozeemě, tzv. Elfské písni, anebo například s jinou studentkou zpíváme duchovní žalmy. Od seniorek mám velice kladné ohlasy. Hodiny často nazývají psychoterapií. Pracujeme hodně s dechem a uvolňujeme celé tělo. Většina neumí vůbec noty, a tak hledám stále jednodušší formy k naučení jejich oblíbených písní.
Pavlaína Seničí, zpěv

Vážený pane řediteli,
Akademie seniorů v oboru sólový zpěv se opět rozrostla. V současné době mám osm studentek. Polovina z nich jsou dámy, které zpívají ve sborech a potřebují zdokonalit pěveckou techniku. Zpívají dosti náročné party, jako například Mozartovo Requiem. S těmi, s kterými pracuji již třetí rok, je technicky posun veliký. Hlas mají posazený a také umějí pracovat lépe se svým tělem a dechem. Pracujeme stále na zdokonalení výslovnosti, která je pro techniku nezbytná. Posunuly jsme se i v práci se zvukem, jelikož ty studentky, které nezpívají ve sboru, se ostýchaly a nechtěly zpívat přirozeně nahlas. Toto jsme díky Akademii a pravidelnosti lekcí mohly odbourat a nyní již pracujeme i na zvukové nadstavbě. Těšíme se také na koncertní vystoupení, kterého jsme se zúčast-

šených lektorů, díky moc za jejich péči a již se těším na podzimní semestr.

Mám na Vás jednu osobní prosbu: mám spolužáka ze střední, který kdysi hrával na kytaru a velice rád by se do Akademie dostal k výuce a zdokonalení. Třeba by se od podzimu jedno místečko pro něj našlo? Omlouvám se za troufalost a doufám, že to třeba vyjde...
S pozdravem a poděkováním
Jitka Suchá

Vážený pane řediteli,
jsem velmi rád, že se mohu na vaší škole v rámci Akademie umění a kultury pro seniory věnovat mé celoživotní zálibě (tou je hra na kytaru) a zároveň se ještě něčemu přiučit. Velmi si cením vlídného přístupu a profesionality mého učitele pana prof. Zdeňka Dvořáka, který je nejen skvělý kytarista, ale také výborný pedagog. Dovede vše srozumitelně vysvětlit a hlavně má se mnou velkou trpělivost, neboť v mém věku to nejde jako dřív. Vzhledem k tomu, že jsem se hudbě začal více věnovat až v důchodu a předtím mě živila především manuální práce, tak nyní byly začátky docela krušné. Ale díky citlivému vedení již pozoruji, že se to postupně zlepšuje, a každá rada či připomínka mého učitele je pro mne nesmírně cenná. Velmi si toho vážím a jsem za to rád. Byl jsem se také podívat a hlavně poslechnout některá vystoupení mladých kytaristů kytarové soutěže, která probíhala v dubnu letošního roku ve škole. Bylo to velice zajímavé, poučné a inspirující. Toto studium mi přináší mnoho radosti a jsem šťastný, že zde mohu studovat. A tak ještě jednou díky Vám a vaší škole ZUŠ Ilji Hurníka za vše, co pro nás seniory děláte.

S pozdravem **Daniel Řehák**

Vážený pane řediteli,
moje dojmy z možnosti, kterou jsme jako senioři dostali, jsou úplně úžasné. Dokud jsem byla dítě na základní škole, bavilo mě zpívat, avšak potom už nějak nebyla příležitost a člověk si uvědomoval, že už raději moc zpívat nezkouší, aby se neztrapnil. Tahle možnost, kterou jsme dostali jako senioři Prahy 2, je mým splněným přáním, které sice nikde nebylo vysloveno, ale v duchu jsem toužila, kdyby existovala možnost pro dospěláky a seniory se učit znovu zpívat, že bych tomu byla moc ráda. A najednou – povedlo se. Samozřejmě frekvenci jednou za 2 týdny respektuji a jsem moc ráda, že mohu chodit ještě navíc k tak bezvadné paní Pavlínce Seničí. Ona je opravdu skvělá nejen svým hlasem, ale prostě vším. Předtím než jsem mohla ZUŠ ve Slezské ul. navštívit, jsem vůbec netušila, kde člověk dělal i v běžných lidových písničkách chyby, a paní Seničí nás na ně upozorní, předvede, jak má ta melodie znít, co víc si mohu

přát. Byla bych jen moc ráda, kdyby jak ze strany ZUŠ, tak ze strany paní Seničí jsem mohla pokračovat v učení se zpívat. Veřejného vystoupení bych se bála, letos bych si opravdu netroufla; možná třeba až za rok, až budu mít trochu víc jistoty, abych se nejen nestyděla, ale neměla i velikou trému. Moc veliký dík patří Vám, paní Pavlínce Seničí a všem, kdo nám tuto možnost dali. Moc si toho vážím a děkuji.

S pozdravem a přáním krásného dne

Alena Zůrková, zpěv

Vážený pane řediteli,
moc děkuji, že mně bylo umožněno na Vaší škole studovat zpěv na Akademii umění a kultury pro seniory... Hodiny u paní Pavlínky Seničí mě velice obohacují, mají úžasný náboj a moc mě zpívání u ní baví. Proto bych ráda pokračovala i v budoucím školním roce, jestli

mi to bude umožněno. V letošním letním semestru se ale veřejného vystoupení na koncertě nezúčastním z důvodu mého časového vytížení a také paní profesorky, takže se předem omlouvám. Děkuji a přeji Vám pěkné pohodové dny, nejen v závěru školního roku.

Se srdečným pozdravem
Maria Šebková, zpěv

Vážený pane řediteli, studium hry na kytaru je pro mě jakožto začátečníka, který po několika desetiletích v podstatě znovu začíná, podnětné. Oceňuji rozmanitost výběru skladeb od paní učitelky Hrajnohové i její trpělivost se mnou při jejich nacvičování.

S pozdravem
PhDr. Antonín Dušek, kytara

Pane řediteli, já osobně jsem z projektu nadšená a budu velmi ráda, když nějakou formou bude pokračovat i po ukončení tříletého cyklu. Velká radost dělat něco pro sebe. Zároveň se až divím, co je člověk v tomto pokročilejším věku ještě schopen ze sebe vykřesat. Je to však díky schopnostem, trpělivosti a hezkému přístupu paní profesorky Votýpkové. Přispívá tak k zvládnutí všech úskalí spojených s výukou. Nemohu také opomenout, že jsem díky projektu poznala nové přátele.

Srdečně vás zdraví
Marta Kučerová, klavír

Vážený pane řediteli, v odpověď na Vaš dotaz chci především vyjádřit velké poděkování za poskytnutí možnosti studovat Akademii pro seniory na Vaší škole. Dojmy a pocity z prvního ročníku jsou krásné, těžko se vyjadřují slovy. Studium mě vrátilo zpátky do mladých let, jsem vděčná za nutnost opět pravidelně cvičit a aktivně, ač zcela nedokonale, provozovat hudbu, která mne životem nutně doprovází. Žádný námět na vylepšení či zdokonalení snad ani nelze nalézt, škola připadne vždy vyjít vstříc. Přeji Vám hodně radosti a úspěchů ve Vaší práci.

Blanka Karochová, klavír

Vážený pane řediteli, již 12 let chodím na ZUŠ Ilji Hurníka. Začátek byl velmi náhodný. Můj syn navštěvoval MŠ v sousedství školy a tam se objevil malý leták s pozváním na přijímací zkoušky pro děti. Po přečtení jsem se zašla se synem podívat do budovy. Byl uchvácen plaká-

tem s různými hudebními nástroji a tam nás potkala paní Vejvodová, pozvala Filipa do třídy a k mému překvapení mi poté oznámila, že výsledky zkoušek budou vyvěšeny na nástěnce. Tak se syn stal žákem ZUŠ a já jeho doprovodem na hodiny klavíru a později také na hodiny houslí, co přidalo ještě další aktivitu – množství vystoupení s folklorním souborem Kolíček. Pro mě to byly chvíle odpočinku a radosti z poslechu hudby na koncertech pořádaných Vaší školou. Proto není divu, že jsem s radostí přivítala možnost prodloužit si návštěvu ZUŠ svojí osobní účastí na Akademii pro seniory. Dokonce jsem se dostala do třídy paní učitelky Votýpkové, která se věnuje mému synovi také nyní. Je obdivuhodné, s jakým nasazením se věnuje také nám, seniorským adeptkám. I když nepodáváme vrcholné výkony, každá hodina je pro nás radostí a s vděčností přijímáme možnost, která se nám naskytla, abychom rozvinuli své hudební schopnosti. Doufáme, že nám bude tato možnost nabídnuta i po třech letech studia, které uběhnou jako voda.

Ráda bych touto cestou poděkovala za Vaši snahu zrealizovat tento projekt a chtěla bych Vám vyjádřit hodně podpory pro veškerou činnost, kterou vyvíjíte pro ZUŠ Ilji Hurníka.

Se srdečným pozdravem
Darina Jašková, klavír

Vážený pane řediteli, přihlásila jsem se, protože jsem cítila, že potřebuji s někým sdílet svůj volný čas, potkávat se s lidmi a dělit se s nimi o zkušenosti a zážitky. Celý život jsem byla mezi lidmi a v okamžiku, kdy jsem přestala aktivně pracovat, mně toto všechno chybělo. Vybrala jsem si obor zpěv, i když by mě ani ve snu nenapadlo, že půjde o zpěv

Aco na to pedagogové...?

Helena Votýpková, pedagog
(říjen 2018)

Řekla bych, že práce je to stále příjemnější, protože se postupně více a více poznáváme a sžíváme. Posun k lepšímu je u všech, ale samozřejmě u někoho větší, u někoho menší. Zázraky v technice ani v hudebním projevu či velkou změnu, například v chybějícím smyslu pro rytmus, nelze očekávat. Ale vidím bez výjimky u všech, že se na hodiny těší, že si je užívají. Často přicházejí s nejrůznějšími hudebními dotazy a moc je mrzí, když prsty zkrátka neposlouchají tak, jak by měly, či paměť, pohotovost a soustředění nemají „svůj den.“ Vždy se snažím (a jde to celkem snadno), aby na našich hodinách nechyběl humor, trpělivost, vzájemné pochopení a tolerance, i když na druhé straně i náročnost a „pevná ruka“. Všech šest mých seniorek má nejrůznější problémy, ať již osobní – zdravotní (operace, běžné nemoci, chronické potíže) či problémy v rodině. Ty příjemnější důvody zaneprázdnění jsou starost o vnoučata, partnery, cestování, pobyty v lázních či různé velký pracovní úvazek. Protože jsem jejich vrstevnice, velice je chápu a prožívám to

všechno tak trochu s nimi, ale zároveň také obdivuji jejich velikou snahu, chuť a zájem překonávat všechny potíže a posouvat se dál, dokonce i pravidelně veřejně vystupovat na koncertech. Vzájemně se všechny skamarádily tak, že se v různých seskupeních beze mě či se mnou tu a tam scházejí i mimo školu a jdou posedět a popovídat si, vzájemně si poradit či něco vyřešit.

Ptáte se, co mi tato práce dala a vzala. Vzala mi určitě spoustu času, který bych mohla věnovat své rodině, domácnosti či svým zájmům. Ale dala a dává mi pocit spokojenosti, štěstí a radosti z práce, která vidím, že má smysl, že přináší uspokojení, obohacení i inspiraci, a to na obou stranách. Několikrát se stalo, že slyším: „tak jsem se sem dnes tak těšila, to je nejhezčí věc, kterou dělám“ nebo „ta hudba, to je taková nádhera“ apod. Myslím, že jim hudba pomáhá zmírňovat dopad vlastních problémů a dává další rozměr jejich životu.

Akademii pro seniory vidím jako nesmírně užitečný projekt, který by určitě měl pokračovat dál. Nevím, jestli vůbec a co měnit. Někým to takto plně vyhovuje, jiní

by potřebovali spíš dvouhodinové lekce, další zase hodinu každý týden. Z finančních důvodů to ale jistě nelze akceptovat. Takže jinak mě nenapadá žádné zlepšení ani kritika, jen znovu konstatování, že je to vynikající projekt.

Helena Votýpková, klavír

I přes prvotní nejistotu a dá se říci i strach z toho, že já budu něco popisovat a učit lidi, kteří jsou o mnoho starší, se musím přiznat, že je to úžasná práce. Výuka seniorů mi ukázala světlé stránky výuky, kdy hmatatelně cítíte, že to, co sdělujete, dopadá na úrodnou půdu. Práce s nimi je obohacujícím zážitkem a událostí, protože si práce váží, stejně tak si váží okamžiku, který jim jako lektoři věnujeme. Vzniklá díla mají za sebou pracovitost, odhodlání a velkou chuť. Při výuce cítím, že tato práce má smysl.

Co mi Akademie dává:

Je to pro mě velká zkušenost jak v rovině pedagogické, tak komunikační. Do hodin musí být lektor značně připraven, teoreticky, materiálově i psychicky. Někdy není lehké dostat výsledku z důvodů

děkuji, a jen lituji, že už končí.
Se srdečným pozdravem
Lenka Netrdová, klavír

Do Akademie docházím velmi ráda a z mé strany nemám žádné negativní připomínky. Naopak, všude se svými známými o Akademii diskutuji a vychvaluji. V letech 2004–2015 jsem chodila do dramatického kroužku pro seniory, kde jsme sehráli několik hezkých inscenací na scénách Divadla Na Zábradlí, Žižkovského divadla, chodili jsme na jarmarky atd. Protože tato možnost skončila, za studium v Akademii jsem moc ráda. Máme zde důstojné zázemí a učitel je skvělý. Nemám co víc dodat, snad jen to, že je mi líto, že to tak uteklo a budeme končit.
S pozdravem
M. Králíková, divadelní soubor

Vážený pane Kloube, s výukou hry na kytaru jsem velmi spokojená. Pro mě je příležitost učit se klasické hraní na kytaru velice důležitá. V České republice žiju 24 let a vždy jsem měla možnost zapojit se do společnosti pracovní a i ve volném čase. Návštěvy hodin hry na kytaru mi přináší radost a jsem proto velice vděčná. Často myslím na seniory ve mé rodné Bosně a Hercegovině, kterým bych přála tu radost, kterou já mám ve souvislosti s výukou hry na kytaru.

Srdečně Vás pozdravljamo.
Amira Nanić, kytara
Pedagog: Manuela Hrajnohová

Dobrý den, ze studia jsem nadšená, přináší mně radost, jsem se vším velmi spokojená.
S pozdravem **Dagmar Koucká**, klavír

Dobrý den, studium na Akademii mi přináší nové poznatky, komunikaci se spřízněnými dušemi, zábavu a rozptýlení. Zbavuji se ostychu při veřejných vystoupeních a objevuji v sobě nové možnosti realizace. Je škoda, že bychom měli letos končit, a doufám, že se najde možnost, jak v naší dobré partě pokračovat dále. Velmi si cením práce našeho režiséra pana Petra Pochopa a doufám, že i on je s námi spokojen. Nebylo by špatné, kdyby se naše zkušebna mohla upravit pro možnost předvedení toho, co se naučíme, pro menší veřejnost. Studium mne baví a to je velmi důležité.

S přáním hezkého dne
Jarmila Šejnohová, divadelní soubor

Akademie umění je krásná věc – nás starší nutí přemýšlet nejen nad notami a svěřenými úkoly, ale i nad využitím volného času. Je krásné věnovat ho hudbě. Byla jsem přidělena k paní učitelce Votýpkové na klavír, kde jsem byla nadmíru spokojená a vlastně nadšená. Paní učitelka Votýpková učením doslova žije, klavír je členem domácnosti, a co víc – paní učitelka to umí s lidmi všeho věku od dětí po seniory. Její přístup je velmi vzácný a všechny – bylo nás v její třídě ne pět, ale sedm začínajících klavíristek – si ho velmi vážíme. Paní učitelka Votýpková mi ukázala, co je hudba, to, že to nejsou jen ty puntíky na papíře, ale že za nimi na nás vykukuje Bach i Beethoven. Je jenom velká škoda, že tříletý cyklus končí.

Milý pane řediteli, moc se těším na červen, na koncert.
Eva Frantinová, klavír

sólový. Hudba a zpěv mě provázely celý můj život, ale mám-li být upřímná, léta jsem hlas neudržovala. Pokud bych věděla předem, že půjde o zpěv sólový, nepřihlásila bych se. Považovala bych to z mé strany za drzost. To, že do hodin chodím, je především zásluha paní Pavlíně Senic. Má velkou trpělivost, ve svém oboru je na vysoké úrovni a nemá jen krásnou tvář, ale především duši.

Měla jsem velké štěstí, že jsem ji potkala, na hodiny se moc těším, je to povzbuzení i pohlazení zároveň. A věřte mi, pane řediteli, že to není málo.

Za všechno moc děkuji a jsem úctou.

Marta Vegrichtová, zpěv

Vážený pane řediteli, čas letí a blíží se polovina našeho studia. Musím říct, že jsem velice spokojená. V prvé řadě jsem si musela koupit stage piano a začala cvičení, která mně těší. A to nemluví o působení hry na klavír na seniory – tím, jak každá ruka musí dělat něco jiného, zaručeně značně prospíváme svému mozku, i když si odmyslíme hormony štěstí spojenými s pěknou hudbou. Ze začátku jsem měla nedůvěru k jedné hodině za 14 dní, ale teď už jsem si jistá, že je to správné. Pokud do toho něco vyjde, je ještě čas se připravit na další hodinu. V neposlední řadě máme štěstí na skvělou učitelku Helenu Votýpkovou. Její optimismus je úžasný a celé hraní je hlavně o pochvalách, kterých není nikdy dost. Už dvakrát mi vybrala na vystoupení skladby, které mi takzvaně seděly. Pokud by se vymyslel systém pokračování, který nebude stát 10 tisíc za semestr, měla bych zájem i pokračovat.

S pozdravem
Ing. Hana Horynová, klavír

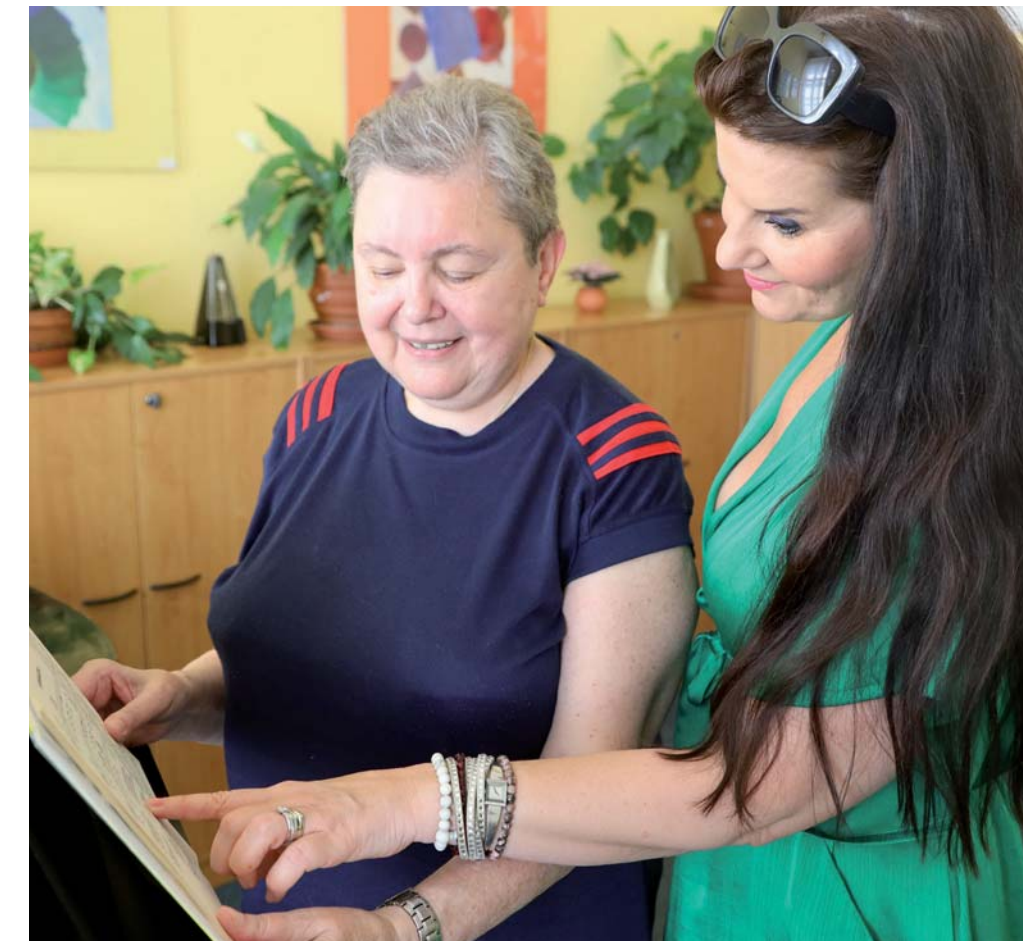
Děkuji. S pozdravem
Bohuslav Kapucián, trubka

Vážený pane řediteli, reaguji tímto na Vaši laskavou nabídku zapůjčení not, kterou jsem původně „z mladické nerozváženosti“ odmítl.

Je pravda, že sám nestíhám hrát své oblíbené či doporučené věci, jinak řečeno, hrát bych měl co. Kromě jiného studuji teď Maple Leaf Rag, který je na mne určitě hodně obtížný (ale dobře chápu potřebu stanovení vyšších cílů), ale snad jednou, až mi studium nových věcí dá méně práce, tedy děkuji, ano, rád Vaši laskavé nabídky využiji.

Rád bych využil této příležitosti, abych vyjádřil své nadšení z výuky a poděkoval tímto za možnost studia v rámci Akademie pro seniory. Velmi si vážím a oceňuji odborné i lidské vedení (skvělá Kornélie Marečková), velmi dobře mezi námi funguje pozitivní mo-

tivace a technický a harmonický rozbor skladeb, sám bych nedosáhl ničeho. A ještě chci poděkovat za semináře s panem Hellerem, kromě technické virtuozity nás hodně motivoval i prostým lidským a přátelským přístupem, bylo to pro mne úžasně inspirativní.

Jsem téměř vždy pozitivně naladěný, ale čtvrtky, to je radost! Děkuji.

Ivo Šlár, klavír

Vážený pane řediteli, ráda odpovídám na Váš mail ohledně studia nás seniorů na Vaší ZUŠ. Především je nutno hodnotit kladně tuto báječnou akci, která vznikla na podnět Magistrátu hl. m. Prahy. Asi nemluví jen za sebe, když řeknu, že si velice vážím možnosti studovat výtvarný obor, který mě vždy zajímal a na který mi během života profesionálního hudebníka nezbyl čas. Díky našim vynikajícím lektorům p. Novákové a p. Růžičkovi jsme se během roku seznámili s různými malíř-

skými a výtvarnými technikami a sami jsme si je v praxi vyzkoušeli. Je překvapující, jak jsme vždy na začátku zadání nějaké práce stáli bezradně a pak vždy zjistili, že to „dáme“ (jak je dnes v módě říkat). Navíc možnost realizovat sama sebe pomocí nějaké výtvarné techniky člověka naplňuje neopakovatelným pocitem tvoření a poskytuje mu při výtvarné akci skvělou relaxaci.

Proto chci znovu tento významný počín pro seniory hodnotit kladně a všem zúčastněným, kteří se podílejí na jeho realizaci, velice poděkovat.

Eva Šafaříková, výtvarný obor

Vážený pane řediteli, upřímně Vám děkuji za možnost studovat na Vaší ZUŠ v Akademii pro seniory. Chodím na sólový zpěv k paní Pavlíně Senic a jsem s ní moc spokojena. Odcházejím od ní celá rozradostněná a nabitá energií. Vám chci ještě poděkovat za laskavé a vstřícné jednání. Moc si toho vážím.

Přeji Vám, ať se Vám daří v profesním i osobním životě a ať jste taky tak šťastný jako já.

S pozdravem

Jarmila Bakosová

Vážený pane řediteli, děkuji za milý e-mail a spěchám s odpovědí. Studium mi především umožnilo mít vedení učitele, v mém případě výborné paní učitelky, paní Věry Binarové. Z toho pak už plynulo všechno ostatní: zlepšení v technice hry, v „provedení“ skladeb, moc jsem ocenila i obohacení repertoaru v hraní hudby populární, a to ragtimů Scotta Joplina v duu housle a viola. A navíc s povděčností k paní Věře myslím, že jsem se zase trochu vrátila ke svým starým dovednostem, které jsem mezitím, před studiem na Akademii, poztrácela. Velmi nerada bych ovšem znovunabytá dovednosti ztratila, a tak moc lituji, že studium je jenom tříleté. K námětům „doplnění či vylepšení“ studia bych snad připojila právě to, aby studium hry na nástroj bylo delší, například 5 let. Děkuji za krásné studium a vždy se těším na společné akce.

Se srdečným pozdravem

Blanka Hemelíková, hra na housle

Vážený pane řediteli, účast v Akademii umění a kultury pro seniory při ZUŠ Ilji Hu-
rníka mi přináší spoustu radosti a velmi mne obohacuje. Jsem přesvědčena, že bych si bez příprav na hodiny klavíru určitě nenašla na hraní tolik času, protože bych „nutně“ musela dělat něco jiného. Jsem proto šťastná, že tato možnost existuje na celé tři roky a že se jí ještě pár měsíců mohu účastnit. Děkuji proto jak magistrátu, že tuto nabídku umožňuje, tak Vám, že jste mi tuto možnost dal, a zvláště pak děkuji panu učiteli

Zlobinovi za jeho vstřícný přístup a laskavé vedení. Těším se na každou hodinu. Letos mi pan učitel navrhl hrát kromě „klasického“ repertoaru také jazzové skladby, a dokonce mne přesvědčil, abych zkusila hrát v triu. To je moc krásný nový zážitek.

Jsem tak spokojená, že mne žádný podnět na zlepšení organizace či průběhu výuky nenapadl.

Se srdečným pozdravem

Luisa Golanová, hra na klavír

P.S.: Jediné, co mne trochu mrzí, je načasování letošního slavnostního setkání na konci školního roku a celé naší účasti na výuce již v dopoledních hodinách. Tento čas pravděpodobně neumožní účast řady rodinných příslušníků na této slavnosti spojené se závěrečnou prezentací našich výsledků. Chápu ale, že volba času je dána mnoha faktory, které Vy nemůžete ovlivnit.

Dobrý den pane Kloube, samozřejmě se pokusím něco krátkého stvořit a dávám souhlas s použitím. Nikdy bych předtím nevěřil, že se do něčeho takového někdy pustím, protože jsem neměl k něčemu takovému vlohy. Nikdy

jsem se nenaučil báseň nazpaměť a měl jsem s tím na gymplu velké problémy, maturita za 4. Takže pro mě začátek horor, nevěděl jsem, do čeho jdu. Zasludou Petra jsem se otrkal a postupně ztrácím ostych, protože jsem introvert. Samozřejmě že i pomáhá dámský kolektiv, ale díky zapálení a lásce Petra k herectví se mi to snad daří. On je nejen dobrý herec (byl jsem se několikrát podívat na jeho představení v divadle D21, o kterém jsem dříve ani nevěděl, že existuje), ale i dobrý pedagog. Během vyučování nejen zkoušíme, ale i diskutujeme o umění všeobecně a on nám předává zkušenosti a názory svoje i od pedagogů, s kterými se setkal během svého studia i po něm. Takže super zkušenost. Jsem přesvědčen, že pokračování tohoto studia je v zájmu celé společnosti a nejen pro naši starší generaci. Samozřejmě tyto aktivity nám duchodcům dají novou náplň pro náš volný čas. Pokud tato akademie funguje i pro školní mládež, tak je to též dobře. Takže závěrem děkuji vám jako zřizovateli a Petrovi jako pedagogovi.

Přeji hezký den.

Vladislav Píša, divadelní soubor

Vážený pane řediteli, moje povídání o Akademii bude velice jednotvárné, protože budu vše jen chválit. Před zahájením výuky hry na klavír jsem měla obavy o průběh hodin, jestli vše zvládnu atd. Všechny moje obavy ale hned během první hodiny rozptýlila paní profesorka Votýpková svým laskavým přístupem, trpělivostí, nadšením a hlavně porozuměním. Trochu mě mrzelo, že od ledna 2017 se prodloužily intervaly mezi hodinami, ale bylo to správné, protože postupem doby bylo potřeba víc cvičit, víc věcí vstřebat a na to by jenom jeden týden nestačil. Přiznám se, že mě v prvním roce děsila představa mé aktivní účasti na koncertu, protože jsem zastávala názor, že se ve svém věku nepotřebuji předvádět. Ale moje milá paní profesorka mě nakonec „přesvědčila“, že vše určitě dobře dopadne, a já také nakonec uznala, že i tato (pro mě nadále velice stresující) událost je součástí mého studia.

Akademie mi přinesla a ještě přináší mnoho krásných chvil s hudbou, kterou teď vnímám tak nějak intenzivněji, a navíc jsem získala nové známé se stejným zapálením pro věc. Myslím, že vaše škola nám v rámci tohoto projektu připravila krásné tři roky, za které

